

послуг в Україні.

Література:

1. Зелена книга державної політики у сфері електронного урядування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://e-zakon.org/doc/greenbook/ch50>.

2. Клименко В.І. Електронні послуги: Навч. Посібник / Клименко В.І – Київ: Національна академія державного управління при Президентові України, 2014. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.academy.gov.ua>

3. Конотопцев О. Використання інформаційно-комунікаційних технологій в процесі надання адміністративних послуг / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://fmd.kh.ua/news/vikoristannya-informatsijno-komunikatsijnih-tehnologij-v-protsehi-nadannya-administrativnih-poslug.html>

4. Оцінка електронної готовності України, 2013 р., Національний центр електронного урядування, [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nc.gov.ua/menu/publications/doc/elektronn_urad/E-ocinka-2013.pdf

5. United Nations E-government Survey 2014 E-Government for the Future We Want, United Nations, New York, 2014. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://unpan3.un.org/egovkb/Portals/egovkb/Documents/un/2014-Survey/E-Gov_Complete_Survey-2014.pdf

Ярослав САВЧАК

слухач магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: к. е. н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Дудкіна О. П.)

УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЮ ВЛАСНІСТЮ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Слід зазначити, що економічною основою, матеріальним базисом, що створює можливості для реалізації функцій управління соціально-економічним розвитком регіону, є ті продуктивні сили, соціально-економічні ресурси та частина національного багатства, що зосереджені в регіоні, що є основою власності адміністративно-територіального утворення, і використовуються в процесі регіонального виробництва для досягнення цілей розвитку певної адміністративно-територіальної одиниці.

Відповідно до цього, особливо важливе місце в системі механізмів регіонального управління займає управління державною власністю. Слід

зазначити, що власність – це економічна категорія, що є одним із проявів суспільних відносин із приводу привласнення матеріальних (і нематеріальних) благ.

Проблеми управління власністю, і зокрема державною, на різних рівнях розвитку національної економіки розглядаються в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених. Категорія «власність», «власність держави» та інші були і залишаються предметом дослідження багатьох поколінь учених – від класиків (Д.Рікардо, А.Сміт, К.Маркс,) до сучасних учених (Л.Абалкін, М.Бутко, В.Вакуленко, В.Кравченко, М.Пухтинський, В.Радаєв, М. Шкльняк та ін.).

Найбільш вагомий внесок у розробку загальної теорії власності зробили представники двох напрямів економічної науки: марксизму й інституціоналізму (насамперед неінституціоналізму). Хоча підходи представників цих шкіл до аналізу власності істотно відрізняються (дослідники марксистської школи аналізують власність з боку її сутнісної природи, тоді як неінституціоналісти зосередилися на аналізі основних форм прояву власності, розглядаючи її як систему прав, функцій та повноважень суб'єктів власності). Обидва ці підходи заклали основу вивчення сутності і напрямів розвитку різних форм власності, у тому числі державної.

На думку науковців, власність повинна розглядатися як система внутрішньо-необхідних, сталих, стійких, загальних соціально-економічних зв'язків та відносин між людьми (а, отже, між трудовими колективами, соціальними верствами і групами) з приводу привласнення засобів виробництва, предметів споживання, робочої сили, об'єктів інтелектуальної власності, інформації, послуг у всіх сферах суспільного відтворення – виробництві, розподілі, обміні й споживанні.

Власність як категорія розглядається в економічному, юридичному, політичному, соціальному та психологічному аспектах. Зокрема, економічний аспект власності є основоположним, базовим і визначає інші аспекти власності.

Основними ознаками власності в юридичному аспекті є володіння, розпорядження й користування, а також їх можливі комбінації (наприклад, поєднання володіння з розпорядженням тощо) й означає правове закріплення цих форм у законах, постановах, юридичних нормах, праві власності.

Відповідно до Закону України «Про власність» володіння – це початкова, вихідна форма відносин власності, що відображає юридичну, документально закріплену фіксацію суб'єкта власності, чи факт

реального володіння суб'єктом. Згідно чинного законодавства, володіння – це номінальне право або практична можливість використовувати об'єкт, проте далеко не завжди можлива реалізація такого права. Воно ще не є в повній мірі власністю в соціально-економічному розумінні.

Реальним правом відносин власності є користування, що означає використання об'єкта власності відповідно до його призначення з метою отримання вигоди. Власність як володіння й користування можуть зосереджуватися в руках одного суб'єкта або бути розділені між різними суб'єктами. Останнє означає, що користуватися річчю можна і не будучи її власником і, навпаки, можна бути власником і не користуватися об'єктом власності, віддавши це право іншому суб'єкту. Наприклад, найманий працівник, використовує засоби виробництва, не будучи їх власником, а власник підприємства сам їх, як правило, не використовує.

Реальне використання об'єкта власності пов'язане з розпорядженням, що в сучасних умовах представляє найбільш повний спосіб реалізації відносин між об'єктом і суб'єктом власності. Це дає суб'єкту право й можливість поводитися відносно об'єкта й використовувати його у рамках законодавства України практично будь-яким бажаним чином, аж до передавання іншому суб'єкту, перетворення в інший об'єкт і навіть ліквідації. У цьому контексті виділяють форми обмеженого розпорядження власністю, що називається правом господарського відання чи правом оперативного управління.

З точки зору матеріально-речового змісту власність є сукупністю об'єктів присвоєння, до яких належать засоби виробництва, робоча сила, предмети споживання, інтелектуальна власність (ноу-хау, патенти, ліцензії, послуги, інформація тощо). З погляду суспільної форми власність є сукупністю зв'язків і відносин між суб'єктами привласнення.

Згідно чинної нормативно-правової бази України залежно від суб'єктів привласнення власність поділяється на три основні типи: державна власність (якщо вона справедливо задовольняє інтереси всіх верств населення, то перетворюється на суспільну); колективна власність; приватна власність.

Державна власність – це майно, необхідне для виконання держави своїх функцій (як от: єдина енергетична система, інформаційна система, система зв'язку, транспорту загального користування, кошти державного бюджету тощо). У відповідності до Закону України «Про власність» суб'єктами права власності в Україні визнаються: народ України, громадяни, юридичні особи та держави.

Основне завдання держави в сфері управління державною

власністю як на рівні держави, так і регіонів – ефективно нею управляти, підтримувати її стійкою, стабільною і прогнозованою, що у підсумку сприятиме збільшенню надходжень до державного бюджету та підвищенню ефективності розвитку національної економіки.

Марія САМОЙЛЕНКО

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту та публічного управління Толкованов В.В.)

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ РОБОТИ В ОРГАНІ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Організаційно-функціональна діяльність в органі державної влади пов'язується з організацією прийняття управлінських рішень і реалізацією функцій, які здійснюються в рамках відповідної державної політики і спрямовуються на отримання чітко вираженого кінцевого результату.

Поняття "функція" в системі державної влади є багатозначним. Функції державного управління - це самостійні, однорідні частини процесу державно-управлінської діяльності із цільовою спрямованістю, які реалізуються відповідними органами державної влади в порядку, визначеному законодавством, з метою виконання функцій держави [2].

Існує безліч функцій державного управління, які з метою упорядкування та систематизації поділяють на певні види. Подібна систематизація дозволяє повною мірою зрозуміти сутність функцій державного управління, розглянути різні аспекти діяльності органів державного управління та з'ясувати механізм реалізації таких функцій.

Розрізняють функції виконавчої влади в цілому, функції органів виконавчої влади, їх структурних підрозділів і функції посадових осіб, окремих державних службовців. Це зумовлює необхідність певної систематизації (класифікації) управлінських функцій [1;2]. Причиною існування різноманітних підходів до поділу функцій на види зумовлені різноманітністю та багатогранністю процесу державного управління.

За змістом та обсягом управління функції поділяються на загальні (носять загальний характер, притаманні органам управління на всіх рівнях, здійснюються у всіх сферах державного управління); спеціальні (здійснюються окремими суб'єктами управління в певній сфері